

МОТИВИ

към ПРИСЪДА № 2 от 15.02.2023 година по НЧХД № 337/2022 г на Районен съд – А.

Делото е образувано по тѣжба от И.Й.И., ЕГН: ***** от гр.А. срещу Ф.Я.Я., ЕГН:***** адрес: ***, бѣлгарин, бѣлгарски граждинин неженен, без образование, осѣждан, за извършени престѣпления по чл.130 ал.2 от НК и чл.146, ал.1 от НК .

Тѣжителят твърди, че на 13.08.2022 година, около 14,00-15,00 часа в ***, нанасяйки удар с глава по лицето на И.Й.И. му е причинила телесна повреда, изразяваща се в болка. Също така в същото време и място казал унизителни за честта и достойнството на му обидни думи като го нарекъл „педераст“, „боклук“, „долен измет“ в негово присѣствие и в присѣствие на съпругата му.

Претендира, да бѣде признат подс. Ф.Я.Я. за виновна, в извършване на престѣпленията по чл.130 ал.2 от НК и чл.146, ал.1 от НК, както и да бѣде осѣден да заплати сума в размер на 5000 лева, като обезщетение за неимуществените вреди за преживените болки и 1000лева като обезщетение за неимуществените вреди заради нанесената в присѣствието на съпругата му и други хора обида , ведно със законната лихва от деня на увреждането – 13.08.2022 година. Моли, да му бѣдат присѣдени направените по делото разноски.

В съдебно заседание бе приет за съвместно разглеждане предявения от частния тѣжител граждински иск, против подсѣдимия, за претърпени от престѣпленията неимуществени вреди

В съдебно заседание частният тѣжител, лично и чрез упълномощеният си повереник (адв. Нуретин) поддържа повдигнатото срещу подсѣдимия обвинение, като претендира да му бѣде наложено наказание съобразно разпоредбите на НК, а предявеният граждински иск да бѣде уважен.

По време на съдебното следствие подсѣдимият Ф.Я.Я. се възползва от правото си да не дава обяснения. Твърди единствено, че не е удрял пострадалия.

Сѣдѣт, след като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено следното:

В тѣжбата тѣжителят И.Й.И. твърди, че на 13.08.2022г заедно със съпругата си били у дома на ***, където извършвали ремонт на ВиК. Около 14,00 пострадалия влязъл в дома, за да направи кафе на майстора, който работел в двора- свид.Х.И.А.. В този момент телефона и портмонето му останали под навеса на двора . Когато изнесъл кафето за свид.А. тѣжителят веднага забелязал, че телефона и портмонето липсват от масата. Попитал свид.А. дали е видял какво се е случило, а последния му отговорил че е работел и не е обѣрнал внимание, но забеляза непознато деца да се въртят за кратко. Пострадалият попитал и сѣседите си и те също потвърдили, че няколко деца от кв.“****“ са се навъртали около липсващите вещи, като назовали, че едното момче е син на Ф.. И. заедно със съпругата си бързо се качили в собствения му товарен микробус, за да търсят децата и взели заедно с тях свид.А., който би могъл да ги разпознае. В кв.*** пострадалия спрял на няколко хранителни магазина в квартала и попитал дали са виждали въпросното момче , но не могъл да го открие. Междувременно подсѣдимият и свид.С. Я. научили, че непознат с микробус издирва сина им. Подс.Я. , който бил употребил алкохол, трѣгнал в квартала да търси микробуса по описанието, което хората му дали и когато го намерил. В същото време пострадалия също разпознал подсѣдимия като „баща “ на момчето, което търси и спрял микробуса до него. Още преди пострадалия да е започнал да говори подсѣдимия се навел през прозореца на микробуса и го ударил с глава по лицето, в резултат на което от носа на И. текнала кръв. През цялото време подсѣдимия псувал пострадалия и го наричал с думите „педераст“, „боклук“, „долен измет“. Когато видяла кръвта съпругата на пострадалия изпаднала в

истерия и започнала да му вика да затвори прозореца и да се махат от там. И. запалил микробуса и се отдалечил, като първо оставил съпругата си в дома, а след това посетил РУ-А. от където бил посъветван да подаде частна тѣжба.

На следващия ден постр. И.Й.И. посетил УМБАЛ Бургас, където му било издадено съдебно медицинско удостоверение № 441/2022 година от което е видно, че по време на прегледа по пострадалия са установени „охлузвания по носа и кръвонасядане по долен ляв клепач; болки в носа и лявото око“.

Горната фактическа обстановка се потвърждава от свидетелските показания на свид.Жечка И.а и Х. А., които съда кредитира изцяло, т.к. освен , че са единни и непротиворечиви, кореспондират помежду си, а също така са в синхрон и с останалите обективни доказателства по делото- СМУ № 441/2022г. Показанията на свид. Здравко Т. от части потвърждават обвинителната теза, т.к. последния твърди, че е видял Ф. и съпругата му да се разправят до микробуса на пострадалия, но не е видял удар. Свид.Т. обаче твърди, че сина на Я. е бил при тях до микробуса, а не в него.

Що се отнася до показанията на свид.М.Д., и С. Я. съдът прецени да не кредитира с доверие същите по различни причини. На първо място показанията на свид. М.Д. нямат отношение към предмета на доказване по делото. Последния твърди, че частния тѣжител е качил детето на свид.Я. в микробуса си и е заминал с него, което не е относимо към делото. Свид.Я. от друга страна също твърди, че детето ѝ е било в микробуса на тѣжителя , но последната сочи различен цвят и модел на микробуса като твърди, че И. И. е качил сина ѝ в червен бус, а видно от приложеното копие от Свидетелство за регистрация (част 1-л.58) тѣжителят притежава син товарен микробус. На следващо място свид.Я. отрече с подсъдимия да са напускали страната, а видно от представената справка за задгранични пътувания (л.55) на 10.09.2022г са напуснали през ГКПП-***. Показанията на свид.Я. са в противоречие с показанията на свид.И.а, т.к. Я. твърди, че пострадалия е бил сам в микробуса. Показанията на свид.Я. са противоречие и с показанията на свид.Т. (който няма интерес от изхода на делото) и който твърди, че двамата с Ф. са били до микробуса , а свид.Я. напротив отрича подсъмия изобщо да е бил там. Не на последно място показанията на свид.Я. са лишени и от житейска логика, т.к. последната твърди, че пострадалия изпратил у тях хора още същата вечер за да им каже че портмонето се е намерило. Всички тези несъответствия в съвкупност с факта, че свидетелката е съпруга на подсъдимия мотивират съда да не кредитира с доверие показанията на свид. С. Я..

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

Безспорно доказано от събраните по делото доказателства е, че Ф. Я. с деянието си, е осъществила от обективна страна състава на престъпление по чл.130 ал.2 от НК.

От обективна страна на 13.08.2022 година, около 14,00-15,00 часа в ***, нанасяйки удар с глава по лицето на И. И. му е причинила телесна повреда, изразяваща се в болка. Подсъдимият отрича деянието,но свид.И.а и А., са категорични в показанията си, които кореспондират и с приложеното СМУ, което обосновава наличието на съставомерно деяние по ал.2, чл.130 НК.

Съдът приема, че нанесеният от подсъдимият на пострадалия удар с глава в съответната област на лицето, е причинил описаните травматични увреждания. За съставомерността на деянието по чл.130 , ал.2 НК ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 3 ОТ 27.09.1979 Г. ПО Н. Д. № 6/1979 Г., ПЛЕНУМ НА ВС казва „При този вид телесна повреда уврежданият претърпява само болка или страдание. Съдържанието на тези увреждания се свежда до краткотрайни телесни болки, предизвикани от посегателството върху различни части на тялото. По своята същност болката представлява неприятно физическо усещане, а страданието е продължен процес на болката. Не е необходимо във всеки конкретен случай да се доказва, че пострадалият е претърпял болка или страдание. Достатъчно е извършеното посегателство да е от такова естество, че да предизвика такива последици при нормални

условия. При това увреждане може и да няма обективни следи“.

От субективна страна Ф. Я. е извършила деянието по чл.130 НК виновно, при форма на вината пряк умишъл. Съзнавал е общественотоопасния характер на деянието си, предвиждала е неговите общественотоопасни последици и е искала тяхното настъпване.

Съдът намира за неоснователно наведените от подсъдимият твърдения за наличие на обстоятелства изключващи обществената опасност на извършеното деяние по чл. 130, ал. 1 от НК, а именно, че нанесената на тъжителя лека телесна повреда да е причинена при неизбежна отбрана, обективизиращо приложение на нормата на чл. 12, ал. 1 от НК. За да е налице неизбежна отбрана е необходимо да е имало непосредствено противоправно нападение, което да е създавало реална и непосредствена опасност за увреждане на правно защитени интереси. В случая, с оглед на приетата от съда фактическа обстановка, пострадалият с нищо не е застрашавал такива интереси и в частност личността на малолетното дете на подсъдимия, тъй като по делото липсват доказателства Ф. Я. да е вписан като баща в акта за раждане на детето на свидетелката Я..Предвид на това съдът не кредитира изложените от подсъдимия твърдения в тази част, с като ги възприема за защитна позиция, целяща избягване реализирането на наказателна отговорност за извършеното деяние. В тази част съдът не кредитира и показанията на свид.Я. по причини, които бяха обсъдени подробно по-горе в изложението.

По мнение на съда , формирано в резултат на внимателен анали на доказателствата подсъдимият Ф. Я. е осъществил от обективна и субективна страна престъплението, за което е предаден на съд и за което му е повдигнато обвинение, а именно престъпление по чл.146, ал.1 от НК, за това че на 13.08.2022 година, за времето от 14.00 - 15.00 часа в град А., кв.***, изрекъл унижителни за честта и достойнството на И.Й.И., ЕГН ***** с адрес: град А., ул.“Гоце Делчев“ № 42 обидни думи като го нарекъл „педераст“, „боклук“ и „долен измет“ в негово присъствие и в присъствие на съпругата му.

Обидата е престъпление, засягащо чувството на лично достойнство на гражданите, самооценката на човека, положителната оценка, която всеки има за собствената си личност и обществена ценност. За да е налице обида, *то следва деецът да е казал в присъствието на тъжителят думи, които са годни да накърнят честта или достойнството му, които са неприлични, вулгарни или цинични.* По същество субектът изразява отрицателно мнение за личното достойнство на пострадалия. Без значение е дали казаното отговаря на действителността , дали направената от подсъдимата оценка е основателна или не . Достатъчно е тя да има унижителен характер /което безспорно е налице/ и да е в противоречие с общоприетите в обществото морални норми за общуване. На лице е и последния посочен от закона признак от обективната страна на деянието- думите са били изречени в присъствието на пострадалата и в резултат на тях у нея е възникнало чувство на неудобство и срам поради присъствието и на други хора, с които пострадалата съжителства в един вход.

От показанията на разпитаните свидетели недвусмислено се установява , че подсъдимият е отправил към пострадали сочените в тъжбата изрази „педераст“, „боклук“ и „долен измет“. Тези думи безспорно са вулгарни и са накърнили честта и достойнството на И.. Както вече беше споменато не е предмет на изследване по делото дали твърденията са истина или не. Такива доказателства не бяха ангажирани от защитата. Най-категорично обективните признаци на деянието се доказаха от показанията на свид.И.а, която е била в микробуса със съпруга си. От показанията на всички свидетели стана ясно, че между пострадалият и подсъдимият има предходен конфликт, но това, няма отношение към главния факт на процеса, а именно, дали подсъдимият е отправил обидните изрази към частния тъжител.

Не на последно място в хода на съдебното следствие се събраха доказателства, че подсъдимият е извършил престъплението по чл.146, ал.1 НК при форма на вината пряк

умисъл. Последният е съзнавал, че думите „педераст“, „боклук“ и „долен измет“ са унизителни за пострадалия и изричайки ги е целяла именно да накърни достойнството му.

Причини за извършване на престъплението са ниска правна култура у подсъдимата и незачитане личното достойнство на човека.

Съдът, след като призна подсъдимият за виновен и прецени, че за престъплението по чл.130, ал.2 от НК следва да бъде наложено наказание ГЛОБА в размер на 300 лева, а за престъплението по чл.146-Глоба в размер на 500 лева.

на осн.чл.23 НК съдът е определил едно общо най-тежко наказание, а именно Глоба в размер на 500 лева.

Обществената опасност на подсъдимият съдът прецени като ниска, след обсъждане на смекчаващите и отегчаващи вината обстоятелства.

По въпросите на гражданския иск:

Съгласно нормата на чл. 45 ЗЗД, всеки е длъжен да поправи вредите, които виновен е причинил другиму. Ангажирането на тази отговорност от своя страна предполага кумулативното наличие на следните елементи: деяние, противоправност, вина, вреда и причинно-следствена връзка между причинената вреда и противоправното поведение.

В конкретния случай категорично се установява, че подсъдимият е причинил на частния тъжител лека телесна повреда, с което му е причинил болки, без разстройство на здравето. Това деяние е противоправно, тъй като засягането на телесната неприкосновеност на човека чрез нанасянето на телесна повреда, било то и лека /в случаите, когато същата е причинена при умишлена форма на вина, какъвто установи се е настоящият/, е абсолютно забранено от закона с възвеждането му в състав на престъпление. По делото се установи и наличието на виновен поведение – умишлена форма на вина, както и причинно-следствената връзка между нанесения удар от страна на подсъдимата и причиненото телесно увреждане.

Като съобрази посочените по-горе обстоятелства, характерът на причинените вреди и техния интензитет, съдът намери, че обезщетение в размер на 1000.00 лева справедливо би репарирало причинените от деянието вреди. В тази връзка съдът счете, че искът се явява неоснователен за разликата над този размер, тъй като не се доказаха значителни по размер и интензитет вреди, които да обосновават обезщетяването им с по-висок размер от така определения. Предвид това съдът уважи така предявения граждански иск частично, като осъди подсъдимият Ф. Я. да заплати на тъжителят и граждански ищец сумата от 1000.00 лева, ведно със законната лихва от момента на извършване на деянието – 13.08.2022 година.

По изложените по –горе съображения съдът осъди подсъдимият Ф. Я. да заплати на тъжителят и граждански ищец сумата от 500.00 лева, ведно със законната лихва от момента на извършване на деянието – 13.08.2022 година, като прие за доказано извършеното престъпление по чл.146 НК.

По въпроса за разноските:

Предвид крайния изход на делото и изрично направеното искане в този смисъл на основание чл. 189, ал. 3 НПК съдът възложи в тежест на подсъдимият направените по делото разноски от страна на тъжителя. Ето защо Ф. Я. бе осъден да заплати на тъжителя И. направените от него разноски по делото в общ размер на 612 /шестстотин и дванадесет/ лева, представляваща съдебно-деловодни разноски

По изложените съображения, Съдът постанови присъдата си.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: